

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **S. P.**
bytem X.
zastoupena advokátem Mgr. Kamilem Fotrem
sídlem Náchodská 760/67, 193 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2017, č. j. JMK 179229/2017, sp. zn. S-JMK 168292/2017/OD/Ša,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Boskovice, odbor dopravy, ze dne 20. 10. 2017, č. j. DOP/DP-181/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za který jí byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč [dle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu] a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí [dle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu], a to v návaznosti na § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobkyni byla dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 26. 4. 2016 v době kolem 16:10 hod. na silnici I/43 km 33,865 v katastru obce Svitávka, ve směru jízdy na Brno, okres Blansko, jako řidička vozidla tov. zn. Nissan Terrano T., RZ: X. (CZ) způsobila dopravní nehodu, při které bylo jinému ublíženo na zdraví, neboť se z důvodu mikrospánku plně nevěnovala řízení a v důsledku toho vjela do protisměrného jízdního pruhu, kde se střetla s vozidlem tov. zn. Dacia Dokker, RZ: X. (PL) řidičky H. W., nar. X., trvale bytem X., čímž v důsledku toho obě vozidla narazila do kovového svodidla, kdy v rámci dopravní nehody došlo na vozidle Nissan Terrano ke škodě asi ve výši 80 000 Kč, na vozidle Dacia Dokker ke škodě ve výši asi 80 000 Kč a na kovovém svodidle, které je ve vlastnictví ŘSD ČR, asi ve výši 20 000 Kč, dále v důsledku dopravní nehody utrpěla řidička W. zranění spočívající v komoci mozku, kontuzi hlavy a hrudníku, a rozvíjející se posttraumatické stresové poruchy. Tím žalobkyně z nedbalosti spáchala přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. h) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.
4. Geneze tohoto případu byla následující: přestupek žalobkyně spáchala dne 26. 4. 2016. Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání bylo žalobkyni doručeno dne 1. 8. 2016. Ústní jednání proběhlo dne 13. 9. 2016, kdy byla k věci vyslechnuta rovněž žalobkyně. Souhlasila s tím, že dopravní nehodu zavinila, když z důvodu mikrospánku vjela do protisměru a čelně se střetla s protijedoucím vozidlem řidičky W. (obě řidičky byly následně v nemocnici). Následně byla žalobkyně vyzvána výzvou ze dne 26. 9. 2016 (žalobkyni doručena 6. 10. 2016) k seznámení se s podklady a rovněž jí byla sdělena možnost vyjádřit se k podkladům ve lhůtě 10 dnů. Uvedené možnosti žalobkyně nevyužila. Dne 14. 11. 2016 vydal Městský úřad Boskovice prvostupňové rozhodnutí (1. v pořadí), kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání předmětného přestupku a za to jí byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 12 měsíců (žalobkyni doručeno dne 23. 11. 2016). Dne 8. 12. 2016 podala žalobkyně prostřednictvím nově zvoleného právního zástupce (Mgr. Fotr)

blanketní odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Na výzvu správního orgánu k doplnění tohoto odvolání bylo odvolání doplněno dne 21. 12. 2016. Dne 17. 1. 2017 byl spis předán krajskému úřadu. Dne 16. 23. 2017 vydal krajský úřad rozhodnutí, kterým vyhověl odvolání žalobkyně a zrušil prvostupňové rozhodnutí městského úřadu ze dne 14. 11. 2016 a věc mu vrátil k dalšímu řízení (rozhodnutí v právní moci dne 16. 2. 2017). Důvodem zrušení prvostupňového rozhodnutí bylo to, že městský úřad neuvedl ve skutkové větě výroku celé znění skutkové podstaty (včetně ublížení na zdraví). Po vrácení věci prvostupňovému správnímu orgánu byla žalobkyně výzvou ze dne 27. 3. 2017 vyzvána k seznámení se se shromážděnými podklady (po skončení dokazování) a vyjádření se k nim (výzva doručena žalobkyni fiktivně dne 13. 4. 2017). Dne 7. 4. 2017 požádala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce městský úřad k zaslání celé spisové dokumentace, což bylo následně učiněno poštou dne 18. 4. 2017. Dne 28. 4. 2017 žalobkyně navrhla prostřednictvím právního zástupce doplnění dokazování, a to za účelem objasnění zdravotního stavu paní W. Dne 20. 10. 2017 bylo vydáno městským úřadem prvostupňové rozhodnutí (2. v pořadí), kterým byla žalobkyně opět uznána vinnou ze spáchání předmětného přestupku, za což jí byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 12 měsíců. V uvedeném rozhodnutí byl doplněn nedostatek dříve vytýkaný žalovaným ve zrušujícím rozhodnutí. Rozhodnutí bylo doručeno dne 25. 10. 2017 právnímu zástupci žalobkyně. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání dne 8. 11. 2017 (doručeno dne 9. 11. 2017). Krajský úřad obdržel spis i s odvoláním dne 24. 11. 2017 a ve věci rozhodl dne 19. 12. 2017 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil (rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 12. 2017).

II. Shrnutí žalobní argumentace

5. Ve včas podané žalobě žalobkyně nejprve shrnula průběh správního řízení. Dále žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno opožděně a v rozporu s § 20 odst. 1 až 3 zákona o přestupcích. Od spáchání přestupku, resp. od přerušení doby pro zánik odpovědnosti za přestupek a po jejím novém uplynutí uplynula doba delší než 12 měsíců. Správní řízení vůči žalobkyni bylo zahájeno vypravením oznámení o zahájení řízení. Následně bylo ve věci prvostupňovým správním orgánem rozhodnuto o přestupku dne 14. 11. 2016, ale protože toto rozhodnutí bylo posléze zrušeno žalovaným, je třeba hledět na toto rozhodnutí tak, jakoby nebylo vydáno, protože s ním nelze spojovat účinky ve smyslu § 20 odst. 2 zákona o přestupcích. Změna zákona o přestupcích s účinností od 1. 10. 2015 zavedla institut přerušení běhu promlčecí lhůty pro projednání přestupků. Cílem bylo poskytnutí dostatku času na provedení zejména odvolacího řízení. Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu o přestupku ze dne 14. 11. 2016 byl založen nový běh lhůty k projednání přestupku ve smyslu § 20 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích. Na uplynutí této lhůty již nemělo žádný vliv vydání následného rozhodnutí o přestupku dne 20. 10. 2017. Zákonodárce totiž již další možnosti přerušení lhůt neformuloval. Účelem právní úpravy bylo totiž také to, aby nedocházelo k neúměrnému prodlužování lhůt pro vyřízení přestupku. Zákonodárce taxativně vymezil pouze 2 konkrétní důvody (zahájení řízení o přestupku, uznání viny rozhodnutím o přestupku), které anulují dosud uplynutou promlčecí dobu. S jinými úkony správního orgánu však zákonodárce již

nespojil přerušení běhu lhůt. Pokud bylo ve věci vydáno prvostupňové rozhodnutí dne 14. 11. 2016, nelze lhůtu pro projednání přestupku vykládat tak, že v posuzované věci uplyne až k výročí 2 let od spáchání přestupku, nýbrž dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích ve lhůtě 12 měsíců, po jejímž přerušení a opětovném uplynutí již nelze přestupek projednat. V nyní posuzované věci má žalobkyně za to, že zde došlo k zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nejpozději ke dni 15. 11. 2017 (uplynutím 12 měsíců ode dne vydání předchozího prvostupňového rozhodnutí. Vydání dalších rozhodnutí již nemohlo mít na běh promlčecí lhůty vliv.

6. Druhý okruh námitek žalobkyně věnovala tomu, že se nemohla odpovídajícím způsobem vyjádřit k obvinění ze spáchání přestupku, čímž bylo zasaženo její legitimní očekávání v uplatňování procesních práv. Žalobkyně se v první řadě nemohla k obvinění vyjádřit. Očekávala totiž, že správní orgán bude pokračovat v ústním jednání jejím výsledkem, k čemuž však nedošlo. Určil jí pouze lhůtu k vyjádření se k podkladům. Prakticky byl 7 měsíců nečinný, k návrhu žalobkyně na doplnění dokazování výsledkem svědků neučinil ničeho a bez dalšího přistoupil k vydání prvostupňového rozhodnutí. Přitom nevysvětlil, proč nevyslechl žalobkyni ani svědkyni W. (k tomu, jak konkrétně měla být zraněna; přitom dne 30. 4. 2016 se dostavila na policejní služebnu s tím, že je v pořádku, že utrpěla jen pohmožděniny a neměla nasazen krční límec, přitom z lékařské zprávy vyplývalo, že trpěla mj. i bolestmi šíje, avšak zjevně zdravotnické pomůcky fixující zraněnou šíji nepoužívala). Žalobkyně měla pochybnosti o vlastním rozsahu zranění svědkyně W., přičemž rozsah jejího zranění byl zřejmý pouze z lékařské zprávy o zranění ze dne 17. 5. 2016. Tato zpráva byla vyhotovena se značným časovým odstupem, přičemž veškeré obtíže (bezvědomí, amnézie, rozvoj bolesti hlavy, šíje či hrudi, dechové obtíže, posttraumatické poruchy a jejich rozvoj) jsou stavy objektivně nezměřitelné, protože rozsah zranění této svědkyně je v příkrém rozporu s tím, co tvrdila policistovi na služebně několik dnů po dopravní nehodě.
7. Je pravdou, že se žalobkyni bylo od samého počátku vedeno řízení ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, avšak této právní kvalifikaci naprosto neodpovídal slovně popsáný skutkový děj dopravní nehody, jenž dával žalobkyni za vinu pouze způsobení hmotné škody. Jelikož žalobkyně nemá právní vzdělání, nebylo jí zřejmé, že je s ní vedeno řízení pro přestupek spočívající v ublížení na zdraví jinému. O způsobení zranění svědkyni W. se žalobkyně dozvěděla až z výrokové části zrušeného rozhodnutí ze dne 14. 11. 2016, protože následně vyhledala kvalifikovanou právní pomoc. Žalobkyně dostala následně možnost pouze se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, což bylo odrazem jejího procesního práva na vyjádření se k důkazům, popř. nové důkazy k jejich provedení navrhnout. Takové vyjádření žalobkyně podala a navrhla důkazy k jejich provedení. Proto se domnívala, že bude pokračováno v ústním jednání, což se však nestalo a ve věci bylo opětovně městským úřadem rozhodnuto. Předtím však žalobkyně nebyla upozorněna na to, že může realizovat své právo na vyjádření se k obvinění z přestupku. Žalobkyni tak nebylo umožněno vyjádřit se k obvinění z přestupku a ani vyslechnout svědky (poškozenou a policisty) tak, aby bylo najisto postaveno, zda a jaké zranění poškozená v souvislosti s nehodou utrpěla.

8. Žalovaný potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí s tím, že se žalobkyně dopustila předmětného přestupku, neboť je to listinnými důkazy prokázáno. Jediným důkazem je však lékařská zpráva ze dne 17. 5. 2016, která byla podle žalobkyně vydána se značným časovým odstupem a navíc je v rozporu s laickým hodnocením policistů (několik dnů po nehodě). To zavdává pochybnosti o rozsahu zranění a jeho přičitatelnosti žalobkyni, když sama poškozená se před policisty vyjádřila tak, že se jí v podstatě nic nestalo. Neprovedení výsledku poškozené i policistů s odkazem na to, že pro uplynutí času by to již bylo nadbytečné, neboť si již nebudou nic pamatovat, není korektním vysvětlením a jde o projev libovůle žalovaného. Délka pobytu v nemocnici svědkyně W. jistě není určující, neboť žalobkyně sama pobývala v nemocnici 3 dny na pozorování, přitom nebyl a nikterak zraněna. Podle žalobkyně tak nebylo objektivně prokázáno, že v souvislosti s předmětnou dopravní nehodou bylo ublíženo na zdraví svědkyni W., a že rozsah jejích zranění je možné přičítat této dopravní nehodě, když sama svědkyně nic takového netvrdila a k věci nebyla ani vyslechnuta.
9. Žalobkyně dále zpochybnila, zda ve věci byly vůbec splněny podmínky řízení, jednak s ohledem na uplynutí času, a jednak proto, že nebylo zřejmě zákonem předvídaným způsobem zahájeno řízení o přestupku, když až do vydání rozhodnutí žalobkyně neměla možnost dozvědět se, jaké konkrétní přestupkové jednání je předmětem řízení o přestupku. Správné zahájení řízení o přestupku ex offio je totiž základním předpokladem pro realizaci sankčního řízení. V oznámení o zahájení řízení je třeba vymezit předmět řízení, tedy uvést, co tvoří skutkový stav věci. Tato skutečnost by se pak měla odrazit s ohledem na § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v samotné výrokové části rozhodnutí. V nyní posuzované věci však bylo skutkové vymezení předmětu řízení jiné, než to, které bylo předmětem vlastního rozhodnutí ve věci, pročez je otázkou, zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí.
10. S ohledem výše uvedené žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, přičemž napadené rozhodnutí považuje za správné a řádně odůvodněné. Oba správní orgány postupovaly zcela v souladu s právními předpisy.
12. Žalovaný se dále vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám s tím, že je označil za nedůvodné. Pokud jde o výklad žalobce ohledně uplynutí promlčecí lhůty, pak tento označil za nesprávný. Posledním okamžikem přerušení běhu promlčecí doby ve smyslu § 20 odst. 2 zákona o přestupcích bylo v posuzované věci vydání druhého rozhodnutí o přestupku ze dne 20. 10. 2017 (právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 25. 10. 2017). Proto vydání napadeného rozhodnutí žalovaným dne 19. 12. 2017 bylo učiněno včas, a to v situaci, kdy ještě neuplynula jednoroční doba dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a ani dvouletá doba dle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích. Vydání rozhodnutí o vině má účinek v podobě přerušení promlčecí doby.

13. Žalobkyně byla před vydáním rozhodnutí vyzvána k vyjádření se k obvinění a k podkladům, přičemž s těmito byla seznámena. Svých práv využila. Žalobkyně byla ohledně řešeného skutku vyslechnuta při ústním jednání. Neprovedení navržených důkazů bylo řádně v rozhodnutí odůvodněno. Řízení bylo zahájeno pro přestupek dle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, přitom z ustanovení vyplývá, že přestupek souvisí se způsobenou dopravní nehodou, při které je jinému ublíženo na zdraví. Již jen z tohoto znění skutkové podstaty přestupku nelze nikoho nechat na pochybách o předmětu řízení. Žalovaný přesto první rozhodnutí o vině žalobkyně zrušil a věc prvostupňovému správnímu orgánu vrátil s tím, aby nedostatky v popsáném skutkovém ději doplnil, a aby měla žalobkyně možnost se vyjádřit k upřesněnému popisu skutku.
14. Podle žalovaného jsou lékařské zprávy ohledně možnosti dovození ublížení na zdraví poškozené W. zcela jednoznačné. Poškozená byla 4 dny hospitalizována v nemocnici se zraněními, která utrpěla při dopravní nehodě (otřes mozku, kontuze hlavy a hrudníku). Porucha zdraví poškozené tedy vyžadovala ošetření. Již jen tato skutečnost postačovala k závěru, že jednáním žalobkyně bylo jinému ublíženo na zdraví. Navíc z lékařské zprávy ze dne 17. 5. 2016 vyplynulo, že ještě v té době byla poškozená v pracovní neschopnosti, o níž se lékařka vyjádřila tak, že jí předpokládá asi 2 – 3 měsíce. O dlouhodobosti negativních následků dopravní nehody na zdraví poškozené tak nebylo pochyb. Uvedené skutečnosti znesnadnily obvyklý způsob života poškozené. Nucené setrvání v nemocnici lze těžko označit za obvyklý způsob života poškozené. Lékařská zpráva také uvedla diagnostikovaná zranění (komoce mozku, kontuze hlavy a hrudníku), která dokumentují poruchy zdraví poškozené W.
15. Nad rámec výše uvedeného žalovaný uvedl, že z úředního záznamu Policie ČR ze dne 23. 5. 2016 lze usoudit, že kvalifikace jednání žalobkyně zřejmě balancovala mezi trestným činem a přestupkem. Za tímto účelem byla věc konzultována se soudním znalcem.
16. V případě žalobkyně bylo prokázáno jednání, kterým byla způsobena dopravní nehoda, při které bylo jinému ublíženo na zdraví. Ublížení na zdraví bylo zcela bez pochyb také prokázáno. Řízení v této věci bylo zahájeno a nadále vedeno pro stále stejný skutek, v rámci řízení byl pouze zpřesněn jeho popis. Totožnost skutku byla dodržena. Ke zrušení původního prvostupňového rozhodnutí žalovaný přistoupil právě z toho důvodu, aby se žalobkyně mohla ke zpřesněnému popisu skutku vyjádřit.
17. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobkyně

18. Podáním ze dne 5. 3. 2018 žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného k žalobě. Žalobkyně přitom setrvala na svém tvrzení o opožděnosti vydání napadeného rozhodnutí (po uplynutí prekluzivní lhůty), které již uvedla v žalobě. Lhůta uvedená v § 20 odst. 2 zákona o přestupcích uplynula již s výročím 12 měsíců od vydání prvostupňového

správného rozhodnutí dne 15. 11. 2017 (poznámka soudu: žalobkyně měla zřejmě na mysli datum 14. 11. 2016). Zákonodárce totiž další přerušení lhůt nenormoval a před uplynutím této lhůty nebylo vydáno napadené rozhodnutí. Žalovaný vykládal zákon v neprospěch žalobkyně, přitom nastíněný postup by vedl k neúměrnému prodlužování řízení o přestupku.

19. Podle žalobkyně nestačí jen vyzvat k vyjádření se k obvinění, nýbrž je potřeba postupovat v souladu se zákonem a provést dokazování konformním způsobem. Žalobkyně měla zákonné právo na účastnický výslech v rámci pokračování v ústním jednání, čemuž nedošlo. Současně ani nedosáhla výsledku poškozené W. Dokazováním mělo být zjištěno, zda došlo k omezení poškozené tak výrazným způsobem, že šlo o ublížení na zdraví ve smyslu § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu. Žalobkyně jako právní laik nemohla přesně seznat, co bude předmětem sankčního řízení. Myslela, že půjde jen o prostou dopravní nehodu, a nikoliv o to, že při dopravní nehodě způsobila jinému ublížení na zdraví. Ublížení na zdraví je třeba dokazovat, tj. výsledkem poškozené. Přitom správní orgán založil své rozhodnutí jen na subjektivních sděleních poškozené. Nebylo postaveno najisto, jak tato byla vlastně v souvislosti s dopravní nehodou omezena, když podle sdělen policistů je zřejmé, že zdravotní obtíže poškozené takového rázu nemusely být.

V. Posouzení věci krajským osudem

20. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
21. Krajský soud nejprve ověřil skutkové závěry ze správního spisu. Zjistil, že skutkové závěry odpovídají skutkovému ději, uvedenému v čl. I. tohoto rozsudku, na který pro stručnost odkazuje.
22. Před vypořádáním jednotlivých žalobních námitek soud uvádí, že žalobkyně v žalobě uplatnila z velké části obdobné námitky, které již uplatnila ve správním řízení, a kterými se již žalovaný v odvolacím řízení zabýval. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že se žalovaný s uplatněnými odvolacími námitkami podrobně vypořádal a přezkoumatelným způsobem objasnil jejich nedůvodnost. V další části odůvodnění tohoto rozsudku soud vypořádal jednotlivé žalobní námitky.
23. Žalobkyně nejprve namítala zánik její odpovědnosti za přestupek ve smyslu § 20 odst. 1 až 3 zákona o přestupcích, když lhůta k pravomocnému rozhodnutí o přestupku uplynula dnem 14. 11. 2017 (1 rok od vydání prvního prvostupňového správního rozhodnutí). Uvedeným žalobním námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.
24. Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok. Podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se přerušuje běh lhůty pro

projednán přestupku podle § odst. 1 zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. Podle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích platí, že přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání 2 roky.

25. V posuzované věci spáchala žalobkyně přestupek dne 26. 4. 2016. Řízení o tomto přestupku bylo zahájeno doručením oznámením o zahájení řízení žalobkyni dne 1. 8. 2016. V souladu s § 20 odst. 2 zákona o přestupcích lze tento okamžik zahájení řízení o přestupku podřadit pod první přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku s tím, že začíná běh nové lhůty (§ 20 odst. 3 zákona o přestupcích). Z hlediska přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku je dalším významným momentem vydání prvostupňového rozhodnutí Městského úřadu Boskovice dne 14. 11. 2016, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání předmětného přestupku (§ 20 odst. 2 zákona o přestupcích). Uvedené prvostupňové rozhodnutí však bylo následně dne 16. 2. 2017 žalovaným zrušeno (v právní moci dne 16. 2. 2017) a věc byla vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Pokud bylo první rozhodnutí o vině žalobkyně ze dne 14. 11. 2016 žalovaným zrušeno, nemohlo to mít za následek neaplikaci ustanovení o přerušení běhu promlčecí doby ve smyslu § 20 odst. 2 zákona o přestupcích. Posledně citované ustanovení obsahuje 2 důvody pro přerušení běhu promlčecí doby, avšak to neznamená, že může být běh promlčecí doby přerušen ve správním řízení pouze 2x. Běh lhůty pro projednání přestupku se přerušuje v případě zahájení řízení o přestupku a dále při vydání rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. V případě zahájení řízení o přestupku je z logiky věci zřejmé, že k přerušení promlčecí doby v průběhu řízení o přestupku může dojít pouze jednou (z uvedeného důvodu). Avšak v případě vydání rozhodnutí o vině je jasné, že k takové situaci a z toho plynoucího přerušení běhu promlčecí doby může dojít v rámci řízení o přestupku opakovaně, např. kvůli zrušení prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem. To se ostatně stalo i v nyní přezkoumávaném případě. Žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 16. 2. 2017 původní prvostupňové rozhodnutí městského úřadu ze dne 14. 11. 2016 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přičemž městský úřad ve věci vydal nové rozhodnutí o vině žalobkyně, a to dne 20. 10. 2017. I toto rozhodnutí je podřaditelné pod § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, dle něhož se vydáním rozhodnutí o vině žalobkyně ze spáchání předmětného přestupku přerušuje běh lhůty pro projednání přestupku. Jak plyne z § 20 odst. 3 zákona o přestupcích, tímto přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku začal běh nové lhůty, přitom se vždy jedná o lhůtu 1 roku (§ 20 odst. 1 zákona o přestupcích). Posledně citovaným rozhodnutím městského úřadu o vině žalobkyně ze dne 20. 10. 2017 tedy došlo opětovně k přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku, přitom toto přerušení založilo běh nové jednorocní lhůty k projednání přestupku. Nicméně v § 20 odst. 3 věta za středníkem zákona o přestupcích stanoví maximální lhůtu k projednání přestupku, a to 2 roky od spáchání přestupku (objektivní lhůta), po jejímž uplynutí již nelze přestupek projednat. Také tato podmínka běhu lhůty byla v posuzované věci splněna, neboť žalovaný krajský úřad ve věci rozhodl s konečnou platností dne 19. 12. 2017 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí ze dne 20. 10. 2017 potvrdil (v právní moci dne 19. 12. 2017). Z toho plyne, že objektivní dvouletá lhůta od spáchání přestupku, která měla

uplynout dnem 26. 4. 2018, byla dodržena a o přestupku bylo pravomocně rozhodnuto dne 19. 12. 2017, tedy ještě v jejím rámci. Argumentaci žalobkyně k jednotlivým úkonům správního řízení nebylo možné přisvědčit. Každé další vydání rozhodnutí o vině má totiž účinek v podobě přerušení běhu promlčecí doby k projednání přestupku.

26. Žalobkyně dále namítala, že se k obvinění nemohla odpovídajícím způsobem vyjádřit, očekávala, že bude v řízení pokračováno v ústním jednání s jejím účastnickým výslechem, k čemuž podle ní nedošlo, a také očekávala, že budou provedeny její návrhy na doplnění dokazování výslechem policistů a poškozené, avšak tyto nebyly bezdůvodně provedeny. Přitom bylo potřebné zjistit rozsah zranění poškozené W., o čemž panovaly důvodné pochybnosti. Ani těmito námitkám žalobkyně nemohl krajský soud přisvědčit.
27. Řízení o přestupku bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení žalobkyni dne 1. 8. 2016, v němž byla žalobkyně seznámena nejen s předmětem řízení, ale také poučena o jejích právech a povinnostech v přestupkovém řízení. Současně byla žalobkyně předvolána k ústnímu jednání dne 13. 9. 2016. Z protokolu o ústním jednání ze dne 13. 9. 2016 vyplývá, že se žalobkyně k tomuto jednání dostavila, podala k věci svoji výpověď a v její přítomnosti bylo provedeno rovněž dokazování. Z protokolu vyplývá, že žalobkyně souhlasila s tím, že nehodu zavinila, když se nevěnovala řízení z důvodu mikrospánku, protože vjela do protisměru a střetla se s protijedoucím vozidlem poškozené paní W. Obě řidičky byly následně v nemocnici. O shromáždění všech důkazů byla žalobkyně správním orgánem vyzvána k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a též jí byla dána možnost vyjádřit se k těmto podkladům (výzva ze dne 26. 9. 2016, doručena žalobkyni dne 6. 10. 2016). Této možnosti však žalobkyně nevyužila. Dne 14. 11. 2016 bylo vydáno první meritorní rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání předmětného přestupku, avšak toto rozhodnutí bylo posléze žalovaným zrušeno (rozhodnutím ze dne 16. 2. 2017), neboť v rámci prvostupňového správního řízení nebyl stíhaný skutek řádně popsán a poprvé se celý popis skutku objevil až ve výroku prvostupňového rozhodnutí (chyběla slova: *způsobila dopravní nehodu, při které bylo jinému ublíženo na zdraví*). Po zrušení rozhodnutí žalovaným a vrácení věci vyzval prvostupňový správní orgán v dalším řízení žalobkyni k novému seznámení se s podklady rozhodnutí a stanovil jí lhůtu pro vyjádření se k věci a podkladům (§ 36 odst. 3 správního řádu). Uvedená výzva, usnesení a sdělení ze dne 27. 3. 2017 bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 31. 3. 2017 a přímo žalobkyni pak fikcí dne 13. 4. 2017. Zde je třeba také poukázat na to, že v rámci posledně zasílané písemnosti napravil prvostupňový správní orgán nedostatek, který mu vytknul žalovaný a byl rovněž důvodem pro zrušení původního prvostupňového rozhodnutí, když žalobkyni opakovaně (celkový popis skutku) již byl uveden ve zrušeném rozhodnutí) informoval o skutečnostech, které jí jsou kladeny za vinu. V rámci nové výzvy ve smyslu §36 odst. 3 správního řádu tak žalobkyně dostala možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit. Toho žalobkyně využila prostřednictvím právního zástupce, jenž nahlédl do spisu a vyžádal si zaslání kompletního spisového materiálu. Ten mu byl zaslán poštou dne 18. 4. 2017. Dne 28. 4. 2017 učinila žalobkyně návrh na doplnění dokazování – svědecké výpovědi policistů a poškozené paní W. Ze správního spisu dále vyplývá, že správní orgán požádal dne 15. 6. 2017 o doplnění lékařské zprávy o zdravotním stavu poškozené W., avšak tato osoba se dne 3. 7. 2017 městskému úřadu telefonicky ohlásila

s tím, že odmítá dát další souhlas s vydáním lékařské zprávy. Nepřeje si již poskytovat další údaje o svém zdravotním stavu, protože má od dopravní nehody problémy i po psychické stránce a byla nucena změnit zaměstnání, protože nebyla schopna nadále vykonávat činnost, která byla spojena s řízením motorového vozidla. Pokud řidička (žalobkyně), která nehodu způsobila, chce znát její zdravotní stav, může jí kontaktovat a při té příležitosti se jí omluvit, když toto do dnešního dne neučinila, což by považovala za slušnost, když odmítá nést následky za své pochybení. Nutno také doplnit, že součástí návrhu na doplnění dokazování ze dne 24. 4. 2017 bylo i vyjádření žalobkyně k věci v tom smyslu, že nesouhlasí s kvalifikací přestupku v souvislosti se zjištěným skutkovým stavem.

28. Z výše uvedeného krajský soud pro uplatněné námitky shrnuje, že žalobkyně byla opakovaně před vydáním rozhodnutí vyzvána k vyjádření se k obvinění z přestupku, jenž jí byl kladen za vinu, a též k podkladům rozhodnutí, s nimiž byla řádně seznámena. V druhém případě (po zrušení původního rozhodnutí o vině) svých práv využila. Ohledně dopravní nehody a řešeného skutku byla žalobkyně také vyslechnuta při ústním jednání dne 13. 9. 2016. Důvod pro další ústní jednání a další účastnický výsledek nebyl ve věci shledán. Ostatně od účastnického výslechu lze pouze očekávat tvrzení žalobkyně, která již byla uplatňovaná v průběhu správního řízení. Správní orgány neměly pochybnosti o rozsahu zranění poškozené W., protože nebylo důvodu ji předvolávat k podání svědecké výpovědi. Rozsah zranění byl patrný z lékařské zprávy o zranění ze dne 17. 5. 2016, jenž má větší vypovídací hodnotu, než samotné sdělení poškozené W., která by uváděla především své subjektivní pocity. Naopak lékařskou zprávu zpracoval odborník – praktická lékařka, jenž z povahy věci musí disponovat kompletní zdravotnickou dokumentací poškozené W. Žalovaný také zdůvodnil, proč neprovedl žalobkyní navržené důkazy (řidič H., policista K. a poškozená W., vše za účelem objasnění rozsahu zranění poškozené W.). Provedení těchto svědeckých výpovědí pokládá také krajský soud za nadbytečné. A to nejen z důvodu časového odstupu od dopravní nehody, jak měl na mysli žalovaný, ale také proto, že rozsah zranění poškozené W. vyplýval z lékařské zprávy o zranění ze dne 17. 5. 2016, dále její hospitalizace v nemocnici bezprostředně po dopravní nehodě, a také z celkové situace vyvstálé ihned po předmětné dopravní nehodě, jak byla mj. i fotograficky zdokumentována. Nelze souhlasit s tím, že by se měl k rozsahu zranění vyjadřovat policista, jenž není odborným lékařem. Pokud žalobkyně poukazovala na rozpory v tom, jak vyznívá zhodnocení zdravotního stavu poškozené W. praktickou lékařkou a jak ji hodnotil policista několik dnů po dopravní nehodě, pak větší odbornost a objektivitu lze jistě přiznat lékaři a jím podané zprávě, než policistovi. Pokud se na policejní služebnu poškozená W. dostavila cestou domů po propuštění z nemocnice, pak z toho nelze usuzovat, že byla zcela v pořádku. Podle obsahu správního spisu byla propuštěna pouze do domácího léčení. Nenasazení si krčního límce pro zpevnění šíje nemohlo být také rozhodujícím kritériem pro posouzení zdravotního stavu a rozsahu zranění poškozené W. Žalobkyně se v podané replice mylí, neboť výsledkem poškozené W. by byly především zjišťovány subjektivní pocity a zkušenosti této osoby, přitom za daleko objektivnější lze považovat lékařskou zprávu, která byla v této věci podána. Také je třeba vzít na vědomí, že žalobkyně skutečně způsobila vážnou dopravní nehodu (sama připustila mikrosnání a vjetí do protisměrného pruhu), byť naštěstí bez fatálních následků, když se čelně srazila s protijedoucím vozidlem, který řídila poškozená W.

Žalobkyně potvrdila, že prodělala mikrospánek a z nehody si nic nepamatuje, avšak poškozená W. veškeré okolnosti před srážkou zjevně dobře vnímala, viděla jet proti sobě vůz žalobkyně, přitom však neměla kam uhnout, neboť komunikace je velmi úzká, ohraničená svodidly a v každém směru je pouze jeden pruh. Komunikace je současně velmi přetížená a jezdí tam v obou směrech mnoho vozidel. S ohledem na to je pak třeba respektovat i vyjádření poškozené W. ze dne 3. 7. 2017, v němž uvedla, že si nepřeje, aby byly o jejím zdravotním stavu poskytovány další údaje, neboť od dopravní nehody má problémy i po psychické stránce, protože byla nucena změnit zaměstnání, neboť nemohla vykonávat činnosti spojené s řízením motorového vozidla. Ostatně zdravotní problémy poškozené W. po dopravní nehodě dokumentují i opakovaná dožádání ČSSZ (naposledy ze dne 9. 8. 2017), jenž jsou založená ve správním spise, z nichž vyplývá, že poškozená W. byla v dočasné pracovní neschopnosti od 26. 4. 2016 do 3. 7. 2016. Nejedná se rozhodně o zanedbatelnou délku pracovní neschopnosti, jenž také svědčí o utrpění poruchy zdraví a znesnadnění obvyklého způsobu života poškozené. Také čtyřdenní hospitalizace bezprostředně po dopravní nehodě nebyla nadbytečnou či dobrovolnou aktivitou poškozené, nýbrž i tato okolnost svědčila o znesnadnění obvyklého způsobu života poškozené.

29. Ve shodě s žalovaným je také třeba uvést, že žalobkyně se poprvé dozvěděla o celém popisu skutku již v souvislosti s výrokem prvního prvostupňového rozhodnutí. Po zrušení prvního rozhodnutí městského úřadu jednal v dalším řízení prvostupňový správní orgán v souladu s názorem odvolacího orgánu ve zrušujícím rozhodnutí, protože žalobkyni explicitně informoval o skutečnostech, které jí jsou kladeny za vinu. Došlo tedy k napravení pochybení. Kromě toho, vedle popsaného jednání kvalifikovaného jako přestupek, byla žalobkyni dána možnost se k uvedené kvalifikaci i vyjádřit. Zástupce žalobkyně se před vydáním napadeného rozhodnutí věcně vyjádřil a přímo reagoval právě i na popis opakovaně uvedeného jednání. Z toho vyplývá, že i přes nenařízení nového ústního jednání měla žalobkyně možnost uplatnit své právo a vyjádřit se nejen k podkladům rozhodnutí, ale také ke skutečnostem, které jsou kladeny za vinu. Toho žalobkyně také využila. Námitka nebyla shledána za důvodnou.
30. Od samého počátku bylo vedeno řízení ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, nicméně slovně popsaný skutkový děj dopravní nehody byl neúplný (po zrušení prvostupňového rozhodnutí žalovaným byla do skutkové věty doplněna tato slova: „způsobila dopravní nehodu, při které bylo jinému ublíženo na zdraví“). K uvedenému soud dále doplňuje, že řízení v této věci bylo zahájeno a nadále vedeno pro stále tentýž skutek. V rámci další fáze řízení byl pouze zpřesněn popis skutku. Přitom byla dodržena totožnost skutku. Rozhodné je také to, že žalovaný zrušil původní prvostupňové rozhodnutí právě z toho důvodu, aby se žalobkyně mohla ke zpřesněnému popisu skutku vyjádřit. Což se také v dalším řízení stalo. Podmínky řízení pro vydání rozhodnutí byly v dané věci splněny.
31. Se žalobkyní bylo vedeno řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na

pozemních komunikacích způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.

32. I přes pochybnosti žalobkyně krajský soud ve shodě se správními orgány shledal, že zjištění skutkového stavu byla provedena bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu. Případné další dokazování by bylo již nadbytečné a pouze by potvrzovalo okolnosti osvědčené předchozím dokazováním. Za dostatečně průkazné byly vyhodnoceny listinné důkazy obsažené ve správním spise, především spis Policie ČR ve věci dopravní nehody, obsahující též lékařskou zprávu o zranění od MUDr. P. N. ze dne 17. 5. 2016. V řízení byly prokázány také rozhodné skutečnosti: řidičem vozidla byla žalobkyně, která porušila ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích (§ 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu), v důsledku čehož spáchala shora uvedený přestupek. Uvedené bylo prokázáno podklady založenými ve správním spise. Příčinou dopravní nehody žalobkyně, při které bylo jinému ublíženo na zdraví, byl mikrosrpnánek, pro který se žalobkyně plně nevěnovala řízení, v důsledku čehož vjela do protisměru jízdního pruhu, kde se střetla s vozidlem řidičky H. W. V důsledku dopravní nehody došlo nejen k hmotné škodě na obou vozidlech, dále na svodidlech, ale také ke zranění řidičky W. spočívající v komoci mozku, kontuzi hlavy a hrudníku, a také rozvíjející se posttraumatické stresové poruchy.
33. Ke shora uvedeným důkazům k okolnostem spáchaného přestupku je třeba uvést, že byly shromážděny tak, že spolu korespondovaly a v zásadních věcech se nerozcházel, pročez bylo možné posoudit spáchaní přestupku za spolehlivě prokázané. Krajský soud se ztotožnil také s provedeným hodnocením důkazů. Za zcela nesporné lze označit tyto skutečnosti: žalobkyně řídila na uvedeném místě vozidlo, nevěnovala se dostatečně řízení a vyjela ze svého jízdního pruhu do protijedoucího levého jízdního pruhu, kde se čelně střetla s protijedoucím motorovým vozidlem, přičemž zavinila dopravní nehodu, při které bylo jinému ublíženo na zdraví (vyplývá z důkazů založených ve správním spise).
34. Ublížení na zdraví řidičky protijedoucího vozidla W. bylo prokázáno Lékařskou zprávou o zranění od praktické lékařky MUDr. P. N. ze dne 17. 5. 2016. Lékařka odhadla trvání pracovní neschopnosti poškozené řidičky na 2 až 3 měsíce a konstatovala i to, že byla 4 dny hospitalizována v nemocnici. Ve zprávě bylo také upřesněno, jakým způsobem poškozené omezily způsobené obtíže obvyklý způsob života a jaké může zranění zanechat trvalé následky.
35. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně skutečně svým jednáním zapříčinila dopravní nehodu – z důvodu mikrosrpnáneku se nevěnovala plně řízení a přejela do protisměru, v důsledku čehož došlo ke srážce s vozidlem jedoucím v protisměru a následnému ublížení na zdraví (řidička W.), čímž byl spáchan přestupek, pro který bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení, v němž byla zcela po právu uznána vinnou.
36. Žalobkyně v odvolání i ve správní žalobě především namítala, že jejím jednáním nebylo jinému ublíženo na zdraví, popř. nebylo ublíženo na zdraví v takovém rozsahu, který by

odpovídal § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu. Této námitce krajský soud nepřisvědčil.

37. Ublížení na zdraví je v českém právním řádu na příklad definováno v § 122 odst. 1 zákona č. 50/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Je zde uvedeno, že „Ublížením na zdraví se rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje nikoliv jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného a který vyžaduje lékařského ošetření“.
38. V řízení o přestupku byl k hodnocení rozsahu poškození zdraví řidičky W. proveden důkaz – Lékařská zpráva o zranění praktické lékařky MUDr. P. N. ze dne 17. 5. 2016. Z uvedené lékařské zprávy jednoznačně vyplynulo, že k ublížení na zdraví řidičky W. došlo, a to právě v souvislosti s jednáním žalobkyně, tedy způsobenou dopravní nehodou, čímž zjevně bylo zasaženo do obvyklého způsobu života poškozené W. Lékařská zpráva byla vypracována v souvislosti s šetřením dopravní nehody ze dne 26. 4. 2016 (v rámci policejního šetření). Je třeba zcela odmítnout nepravdivé tvrzení žalobkyně, že tato lékařská zpráva byla sepsána s jakýmsi značným zpožděním, kdy podle žalobkyně není zřejmé, zda projevy popsané v této lékařské zprávě lze skutečně přičítat dopravní nehodě. Ze shora popsaných dat je zjevné, že se tvrzení žalobkyně nezakládá na pravdě. Lékařská zpráva byla vypracována na vyžádání Policie ČR v souvislosti s šetřením dopravní nehody. Pokud lékařka zpracovávala tuto zprávu za účelem šetření dopravní nehody, pak vycházela z dokumentace poškozené, pročez je nepatřičné závěry lékařky rozporovat a zcela nepodloženě vztahovat případně k jiné události. Lékařskou zprávu vypracovala praktická lékařka poškozené, jenž musí disponovat kompletní lékařskou dokumentací pacienta. Z této zprávy jednoznačně vyplývá, že hodnocení lékařky se vztahuje právě k nyní přezkoumávané dopravní nehodě.
39. Žalobkyně namítala, že nelze každou poruchu zdraví považovat za ublížení na zdraví. V tomto ohledu jsou však závěry lékařské zprávy ohledně možnosti dovození ublížení na zdraví zcela jednoznačné. Poškozená W. byla v souvislosti se zraněními, která utrpěla při předmětné dopravní nehodě, 4 dny hospitalizována v nemocnici s otřesem mozku, kontuzí hlavy a hrudníku, tedy utrpěná porucha zdraví vyžadovala ošetření. Již tato skutečnost by svědčila o tom, že jednáním žalobkyně bylo jinému ublíženo na zdraví. Navíc v době sepsání lékařské zprávy dne 17. 5. 2017 (asi 3 týdny po dopravní nehodě) byla poškozená W. ještě v pracovní neschopnosti a lékařka uvedla, že trvání pracovní neschopnosti předpokládá 2 – 3 měsíce). O dlouhodobosti negativních následků dopravní nehody na zdraví poškozené tedy není pochyb. Hospitalizaci v nemocnici a pracovní neschopnost lze bez dalšího označit za okolnosti, které znesnadnily obvyklý způsob života poškozené. Těžko si lze představit, že by obvyklý způsob života poškozené představoval nucený pobyt v nemocnici. Ohledně poruchy zdraví předmětná lékařská zpráva diagnostikovala tato zranění: komoce mozku, kontuze hlavy a hrudníku. Dále byly popsány obtíže subjektivnějšího rázu: rozvíjející se posttraumatická stresová porucha. Lze tak shrnout, že poškozená W. utrpěla poruchu zdraví, která porušením normálních tělesných funkcí (viz bod 5 lékařské zprávy) znesnadnila obvyklý způsob života poškozené, přičemž vyžadovala lékařské ošetření.

40. Správní orgány nepředvolaly poškozenou W. ani další dva navržené svědky (M. H. a O. K.), neboť ohledně posouzení ublížení na zdraví zcela postačovala vypracovaná lékařská zpráva o zranění ze dne 17. 5. 2016. Ve věci tak mohlo být vydáno rozhodnutí, přičemž skutkový stav byl zjištěn a vyhodnocen bez důvodných pochybností (§ 2 a § 3 správního řádu).
41. Závěr o charakteru a závažnosti újmy na zdraví je sice závěrem právním, musí však mít podklad ve zjištěných rozhodujících skutkových okolnostech, přičemž tyto vyplynuly z posuzované lékařské zprávy. Pro závěr o existenci zranění jako následku přestupku v smyslu § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu nestačí jen subjektivní pocit poškozeného, ale změny zdravotního stavu musí být odpovídajícím způsobem objektivizované především lékařskou zprávou.
42. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, přičemž nedošlo k porušení práv žalobkyně.

VI. Závěr a náklady řízení

43. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.